

Hồi 575

Huynh đệ chi tình

Lưu Dụ vừa từ hẻm Ô Y quẹo vào Ngự đạo, Khoái Ân dẫn mười mấy kỵ binh phóng tới, hân hoan như điên từ đằng xa rướn cổ: “Đánh thắng rồi! Đánh thắng rồi!”.

Lưu Dụ toàn thân dâng hiện cảm giác tê tái vì hung phấn, chân lòng dưng đứng hết, ghì cứng giữa đường.

Khoái Ân giục ngựa đến trước đầu ngựa gã, nhảy vội xuống ngựa, phục xuống bầm cào: “Tin đại hỉ tiếp được từ tiền tuyến, quả như sở liệu của đại nhân, địch nhân ở Bồn Khẩu dưới sự chỉ huy của đại tướng Hà Đạm đã dốc hết sào huyết nhào ra, dùng một trăm hai chục chiến thuyền lên đánh Tang Lạc châu, bị quân ta và Lương Hồ quân chiến thuyền tổng cộng một trăm chín chục chiến đánh tan trên Đại Giang, toàn quân bị diệt. Quân ta thừa thế tấn công Bồn Khẩu, chiếm lĩnh Tầm Dương, cho nên đặc phái người đến báo”.

Lại nói: “Bàì vị tế miếu đều tìm được ở Tầm Dương, hiện đang dùng thuyền chở về kinh”.

Lưu Dụ cảm thấy chóng mặt, không phải là vì thân thể mệt mỏi, mà là quá kích động. Từ sau khi tiến vào Kiến Khang, gã luôn luôn khổ não chờ đợi giờ khắc này, từng nghĩ tới đích thân ra tiền tuyến, lại bỏ đi ý định đó dưới sự khuyên can hết mức của Lưu Mục Chi, vì vậy mà lo được lo mất, hiện giờ nhận được tin chiến thắng, trời đất âm u biến mất hết, khoái trá trong lòng, thật khó tả được.

Trận quyết chiến với Hoàn Huyền sắp đến nơi, đêm nay gã sẽ khởi trình đến Tầm Dương, không ai có thể ngăn cản gã nữa.

Cái mạng quèn của Hoàn Huyền cần phải để gã tận tay thu thập, tạo một kết thúc.

Trận chiến này đâu phải dễ, thế lực của Hoàn gia ở Kinh Châu thâm căn cố đế, giống như con rít trăm chân, chết mà không cứng người, gã sẽ thận trọng đối phó, tuyệt không thể vì thắng lợi mà sinh kiêu căng, khinh địch dẫn đến hư sự.

Lưu Dụ thốt: “Tiểu Ân lên ngựa! Bọn ta vừa đi vừa nói, ta muốn nắm rõ tình huống Tang Lạc châu”.

oOo

Tiền Nhân Thạch là bảy khối đá khổng lồ đặc biệt cao to trong đám loạn thạch khúc quanh bờ nam Tang Can hà, hình dáng như thân người, lại tựa như muốn qua sông, cho nên có tên là Tiền Nhân Thạch.

Thác Bạt Khuê ngửa nhìn bầu trời đêm, tràn trề cảm xúc: "Thình lình ta cảm thấy những năm tháng ấu thơ đã biến mất nay lại quay về. Có nhớ không? Bọn ta lúc trước ở Đại thảo nguyên luôn thích nhìn sao trời, thố lộ lý tưởng và hoài bão của mình. Khà! Người rất ít nói về mình, đều là ta nói nhiều, nhưng người là người nghe tốt nhất, không có người, ngày tháng ta ở thảo nguyên sẽ rất ảm đạm u buồn".

Tiếp đó nhìn sang Yến Phi, thành khẩn: "Sau khi lớn lên, bọn ta xuất hiện nhiều chỗ khác biệt trên nhiều phương diện, nhưng không ảnh hưởng chút nào đến tình thủ túc giữa bọn ta. Ài! Có những chuyện ta không muốn làm, nhưng vì Thác Bạt tộc, ta không còn chọn lựa nào khác. Người có tâm sự gì muốn nói, cứ trực tiếp nói ra, vì người ta có thể làm bất cứ chuyện gì".

Yến Phi cười khở: "Đừng hứa hẹn khinh suất như vậy, người nghe xong rồi hãy nói câu cuối đó!".

Thác Bạt Khuê thông dong thốt: "Tiểu Phi người quá coi thường ta, vì người, ta quả có thể hy sinh bất cứ cái gì. Tiểu Phi trước mặt ta vẫn là Tiểu Phi của trước đây".

Yến Phi trầm giọng: "Ta muốn xin người tạo ra một hình thế, giúp cho ta có thể khiêu chiến Mộ Dung Thùy, vật đánh cá là Thiên Thiên và đại nghiệp của người".

Thác Bạt Khuê hiện thần sắc trầm tư, tiếp đó dịu giọng: "Còn nhớ tình huống lúc bọn ta mới gặp Vạn Sĩ Minh Dao không?".

Yến Phi không hiểu Thác Bạt Khuê sao lại lảng qua chuyện ngựa trâu không chút quan hệ gì, lại cũng bị y dẫn dắt tâm sự, thầm nghĩ mình làm sao mà quên được. Lúc đó bọn họ đến tuyết cảnh sơn cùng thủy tận, khơi khơi vào giờ phút như vậy, Vạn Sĩ Minh Dao như thần vật động hồn nhất trời cao phái xuống, như một đóa hoa tươi tắn xuất hiện tại sa mạc khô cằn nơi không có sinh cơ nhất thế gian, thứ cảm giác chấn động và tìm được sự sống khi cùng đường đó chỉ có hai người bọn họ mới hiểu.

Chàng gật đầu biểu thị còn nhớ.

Thác Bạt Khuê thốt: “Lúc ban đầu ta còn nghĩ là ảo tưởng lâu sò chợ biển¹ trước khi lâm tử, cũng chưa từng nói với ngươi lúc đó trong lòng ta đang nghĩ gì, lợi dụng cơ hội này cho ngươi biết luôn”.

Yến Phi ngạc nhiên nhìn y: “Ngoại trừ Vạn Sĩ Minh Dao ra, ngươi còn có thể nghĩ tới gì khác?”.

Thác Bạt Khuê vui vẻ đáp: “Vẫn là có liên quan tới Vạn Sĩ Minh Dao, cái ta nghĩ đến là, nếu ngươi không dành một ngụm nước cuối cùng trong túi nước cho ta, ta có thể đâu còn mạng để nhìn thấy nàng”.

Thân người Yến Phi giật nảy.

Thác Bạt Khuê ngửa mặt cười lớn: “Ngươi hiện tại chắc đã rõ đáp án của ta, huynh đệ! Ta tuyệt không dị nghị đối với yêu cầu của ngươi”.

Yến Phi hoan hỉ: “Tiểu Khuê!”.

Thác Bạt Khuê vụt búng người dậy, ung dung thốt: “Trên sự thật phương pháp ngươi đề xuất là phương pháp duy nhất để đánh bại Mộ Dung Thùy. Cho dù thêm vào Hoang nhân các ngươi, cho dù người Yên sĩ khí thất thoát trầm trọng, nhưng đối phương binh lực vẫn hơn xa bọn ta, phối hợp với thủ đoạn quân sự xuất thân nhập hóa của Mộ Dung Thùy, bọn ta có thể phòng thủ Nguyệt Khâu cũng khó vô cùng tận rồi”.

Lại chăm chú dõi nhìn Tang Can hà chảy qua trước mắt, trầm giọng: ‘Không có ai có thể áp đảo Mộ Dung Thùy trên chiến trường, dưới tình thế hiện nay càng là chuyện không thể nào làm được, người Yên sùng bái y như thiên thần, cứ như sự sùng bái của Bắc Phủ binh ở phương Nam đối với Tạ Huyền, trong lòng người Yên, giữa thiên hạ căn bản không có ai có thể đánh ngã Mộ Dung Thùy. Giả như ngươi có thể đánh bại y trước mặt người Yên, hình tượng bất bại của Mộ Dung Thùy sẽ bị hủy diệt triệt để, thần thoại của y cũng coi như xong, bắt đầu từ giây phút đó, thiên hạ phương Bắc không còn là thiên hạ của Mộ Dung Thùy nữa, mà là thiên hạ của Thác Bạt Khuê ta”.

Thác Bạt Khuê như con lốc xoay vụt lại, đối diện Yến Phi: “Cuộc đánh cá của bọn ta và Mộ Dung Thùy, là nếu y thắng, ta sẽ dâng nhượng hai tòa thành trì Bình Thành và Nhận Môn, hơn nữa còn thoái ra ngoài Trường Thành, nếu không, y phải giao ra chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên. Ta có lòng tin hết mình đối với ngươi, chính như người Yên tin Mộ Dung Thùy là người

¹ *Hải thị thận lâu*: Ánh sáng soi bể rơi lên trên không thành ra muôn hình vạn trạng, ngày xưa cho là vì con sò thần hóa ra, gọi là thận lâu hải thị (lâu sò chợ biển).

khổng lồ không thể ngã gục trên chiến trường, ta khẳng định không có ai có thể dưới tình huống độc đấu thắng được người huynh đệ tốt nhất của ta”.

Yến Phi lòng cảm động từng cơn, lại có chút khó tin: “Đa tạ người!”.

Thác Bạt Khuê ngồi xuống tảng đá quay lưng lại Yến Phi, song cước xoắn ra, trầm giọng: “Chuyện ta sợ nhất hiện giờ cũng là biện pháp duy nhất Mộ Dung Thùy xoay chuyển cục thế”.

Yến Phi hỏi: “Có phải sợ y một mặt kiềm chế người tại bình nguyên Nhật Xuất, mặt khác lại đích thân dẫn quân đột kích bộ đội Hoang nhân bọn ta?”.

Thác Bạt Khuê thở dài: “Nếu Mộ Dung Thùy ngu xuẩn như vậy, ta cầu còn chưa được. Hiện tại Biên Hoang kinh lý là bộ đội khó đụng chạm nhất trong thiên hạ, đủ thứ nhân tài, muốn gì có nấy, cao thủ như mây, khó được nhất là từ xưa đến nay, chưa từng có một nhánh bộ đội nào hoàn toàn bao gồm đám vong mệnh chi đồ, ai ai cũng tự nguyện tham dự, cái hướng tới là mục tiêu tôn sùng, vinh diệu của Biên Hoang Tập. Nhánh bộ đội như vậy mà toàn thân giới bị, phe tập kích trái lại sẽ lọt và thế bị động, kẻ chịu thiệt cũng chỉ có Mộ Dung Thùy”.

Yến Phi nhú mày: “Vậy người lo cái gì?”.

Thác Bạt Khuê trầm giọng: “Cái ta lo là Mộ Dung Thùy vào giờ phút then chốt này buông bỏ Kỷ Thiên Thiên, đem trả chủ tử bọn họ cho bọn ta, như vậy ta sẽ bị hãm vào cục diện một mình tác chiến”.

Yến Phi chấn động thần hồn, nói không nên lời.

Thác Bạt Khuê quay người lại, ngồi khoanh gối: “Cho nên ta đã dùng một chút thủ đoạn, làm cho Mộ Dung Thùy không thể đột nhiên biến thành thông minh, ta vốn muốn thương lượng với người rồi mới tiến hành, thời gian lại không cho phép ta làm như vậy. Ài! Người đừng trách ta, vì Thác Bạt tộc, ta không còn đường chọn lựa nào khác”.

Yến Phi cười khổ: “Nói đi! Ài! Cái gì không còn đường chọn lựa nào khác mà tiểu tử người nói từ đầu thì ra là có hàm ý khác”.

Thác Bạt Khuê mỉm cười: “Người hiểu ta nhất. Sau khi trận chiến đêm hôm qua kết thúc, ta sai người đưa một phong thư cho Mộ Dung Thùy, nói chỉ cần y chịu giao chủ tử Kỷ Thiên Thiên ra, ta có thể tha cho y một con đường sống, để cho y an nhiên quay về Trung Sơn, nếu không, ta sẽ bắt bọn chúng không còn một mạng sống sót trở về”.

Yến Phi buồn bã không nói gì.

Thác Bạt Khuê vẫn là Thác Bạt Khuê của trước đây. Bằng vào thù hận của Mộ Dung Thùy đối với Thác Bạt Khuê, tuy biết rõ lời Thác Bạt Khuê nói là nói ngược, cũng tuyệt sẽ không giao ra chủ tỳ Thiên Thiên dưới tình huống như vậy, nếu không, còn mặt mũi gì nữa? Trên sự thật chàng rất khó trách được Thác Bạt Khuê, cũng không muốn Hoang nhân đột nhiên thoái lui, vậy sẽ hãm Thác Bạt Khuê vào tuyệt cảnh vạn kiếp bất phục. Nói cho cùng mình một nửa là người của Thác Bạt tộc, nếu xảy ra chuyện như vậy, chàng chỉ còn nước kê vai găng sức kháng chiến với Thác Bạt Khuê, mãi cho đến hơi thở cuối cùng.

Thác Bạt Khuê thốt: "Ta hiểu rõ Mộ Dung Thùy, cho dù hiện nay lọt vào thế hạ phong, vẫn có lòng tin tất thắng, tính cách cao ngạo của y sẽ không cho phép y khuất phục bọn ta, mà giao trả chủ tỳ Thiên Thiên chính là hành vi khuất phục không thể nào chối cãi được, sau khi nhận được thư của ta, tình huống ta sợ nhất sẽ không thể xuất hiện. Nếu người có thể đánh bại Mộ Dung Thùy giữa sự chăm chú quan sát của hai phe địch ta, sẽ là hảo sự lưỡng toàn kỳ mỹ. Bề ngoài nhìn ta tựa như không thiết tưởng cho người, trên sự thật ta không những vì mình, cũng là vì người. Tiểu Phi người có thể tự thủ bằng quan sao?".

Yến Phi cười khố: "Tiểu tử người, ta thật không biết nên cảm kích người hay là nên trách móc người. Được rồi! Thuận miệng nói với người một chuyện khác, sau trận chiến này, người phải để Tiểu Nghi giải giáp về nhà, để mặc cho gã sống theo lối sống của gã".

Thác Bạt Khuê ngạc nhiên: "Tiểu Nghi sao lại sợ ta như vậy?".

Yến Phi đáp: "Người đã làm chuyện gì, lòng tự biết rõ, đừng nói mấy lời đó nữa".

Thác Bạt Khuê giơ tay đầu hàng: "Sao cũng được, chỉ cần người không trách ta là được".

Yến Phi thở dài: "Tên tiểu tử người làm cho ta cảm thấy không phải với Hoang nhân".

Thác Bạt Khuê thốt: "Không nghiêm trọng vậy chứ! Sao lại quan hệ đến chuyện của người? Vì thắng lợi tối hậu, ta có thể làm bất cứ chuyện gì, tất cả đều là vì nghĩ cho đại cục".

Yến Phi thốt: "Chuyện của Tiểu Nghi, ta coi như người đã đáp ứng. Quân tử nhất ngôn...".

Thác Bạt Khuê tiếp lời: "Tứ mã nan truy. Ta sẽ đích thân nói với Tiểu Nghi, bảo đảm sẽ không ngoài chịu trong chốn, người có thể an tâm".

Tiếp đó trầm ngâm: "Trước khi Hoang nhân đến, có thể khẳng định Mộ Dung Thùy không dám xâm phạm, ta hy vọng người và Hướng Vũ Điền có thể quay về hội hợp với Hoang nhân, tăng cường thực lực của Hoang nhân".

Yến Phi hỏi: "Nếu Mộ Dung Thùy tử thủ Liệp Lĩnh thì sao?".

Thác Bạt Khuê vui vẻ đáp: "VẬY hỏa khí do Cơ đại công tử của các người chế tạo có thể có được chỗ dùng rồi, người Yên thật có thể không còn một mạng sống sót trở về. Mộ Dung Thùy sẽ không phạm vào sai lầm như vậy đâu, hướng hồ binh lực của ỷ vẫn còn trên liên quân bọn ta. Chuyện chiến tranh để ta lo, các người chỉ cần phối hợp với ta".

Vụt búng người dậy, thở phào một hơi thườn thượt: "Đã có kế để người đơn độc khiêu chiến Mộ Dung Thùy, bọn ta phải cải biến sách lược, chỉ cần các người có thể an toàn đến Nguyệt Khâu, ta sẽ tạo ra hình thế mà người mong xuất hiện, đoạt lại chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên từ tay Mộ Dung Thùy. Hơn nữa giảm nhẹ ý có lỗi đối với Hoang nhân của người, ta sẽ tận hết sở năng giảm thấp thương vong của Hoang nhân, đây là một lời hứa, đủ mặt huynh đệ rồi!".

Yến Phi do dự một hồi: "Người hiện tại đã hoàn toàn tiếp nhận Sở Vô Hạ rồi?".

Thác Bạt Khuê thở dài: "Ta không phải không nghe lời người nói, hơn nữa không có lúc nào không ghi nhớ lời cảnh cáo của người, nhưng trải qua một thời gian trường kỳ quan sát nàng, nàng quả đã có lòng sửa đổi, hướng hồ nàng cho đến giờ phút này toàn là lập công cho ta, ta làm sao nhẫn tâm không cho nàng cơ hội làm lại từ đầu. Trong mắt người, nàng có lẽ là yêu nữ mưu đồ bất chính, nhưng ta chỉ nghĩ nàng là một nữ tử đáng thương đã mất đi tất cả. Ta đã trở thành cơ hội cuối cùng của nàng, nàng là một cô gái thông minh, chắc biết giữ buông ra sao".

Yến Phi thốt: "Ta lần đầu hy vọng là ta đã nhìn lầm, mà là người đúng".

Nói xong đứng dậy.

Thác Bạt Khuê giơ tay nắm hai vai chàng, mỉm cười: "Huynh đệ! Còn nhớ tình cảnh bọn ta gặp lại ở Biên Hoang Tập chứ? Tựa như mới xảy ra hôm qua. Lúc đó Phù Kiên thanh thế bài sơn đảo hải, thống lãnh trăm vạn đại quân xâm lăng miền Nam, người không nghĩ ta có thể thắng chút nào. Xem xem! Thời thế đổi thay, hiện tại tình huống thế nào? Cái làm ta cao hứng nhất là bọn ta lại một lần nữa kề vai tác chiến. Tin ta đi, ta sẽ toàn tâm toàn ý tận lực vì hạnh phúc tương lai của người, ta sẽ không làm người thất vọng".

Yến Phi thần nhiên: "Về chuyện này, ta hoàn toàn tin tưởng người".

Thác Bạt Khuê thở dài: "Sau khi ngồi lên vị trí này, đâu còn giống lúc trước nữa, người có quan hệ thân mật ngày xưa, khoảng cách đều biến thành xa vời, Tiểu Nghi là một thí dụ tốt, bởi ý tưởng của bọn ta không còn tương đồng nữa. Nhưng chỉ có người vẫn là huynh đệ thân cận nhất của ta, không biến chuyển vì bất cứ chuyện gì. Lúc người gọi ta là tiểu tử, ta cảm thấy ấm cúng trong lòng vô cùng. Con đường bọn ta đi tuy khác biệt, nhưng Yến Phi vĩnh viễn là huynh đệ tốt nhất của Thác Bạt Khuê ta".

Yến Phi thốt: "Ta hiểu rồi! Đến lúc về doanh trại rồi".

oOo

Dưới ánh đèn lửa chiếu rọi, Kỷ Thiên Thiên dời đến song cửa nhìn ra ngoài, Tiểu Thi âu lo nặng nề đứng bên cạnh: "Không có chuyện gì, nghỉ ngơi sớm một chút, muội còn chưa hoàn toàn bình phục đó".

Tiểu Thi lo lắng: "Bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy? Bắt đầu từ sớm hôm nay, không ngừng có người thụ thương chở về trị liệu trong trại, chiến tranh đã bắt đầu rồi sao?".

Kỷ Thiên Thiên đáp: "Đêm hôm qua Mộ Dung Thùy dẫn quân công kích doanh trại của Thác Bạt tộc, hiện tại xem tình huống chắc là không làm ăn được gì, bọn ta nên cao hứng mới đúng".

Tiểu Thi sợ sệt: "Đã là như vậy, sao tiểu thư cả ngày hôm nay sầu tư im ắng vậy? Thật ra đã xảy ra chuyện gì?".

Kỷ Thiên Thiên trầm nghĩ nếu nói ra chuyện xảy ra đêm hôm qua cho nàng ta biết, bảo đảm còn hù nàng ta sợ dữ hơn, hé nụ cười mỉm đáp: "Ngày nào chiến tranh còn chưa phân thắng bại, ta làm sao mà khoái lạc cho được? Còn sợ mừng vui quá sớm. Nhưng từ một mặt lạc quan mà nhìn, tình huống Mộ Dung Thùy ngày trước đại phá Mộ Dung Vĩnh sẽ không trùng diễn được, hươu chết về tay ai còn chưa biết chắc".

Tiểu Thi buồn thảm: "Tiểu thư...".

Kỷ Thiên Thiên ôm vai nàng ta: "Có tâm sự gì, nói ra cho ta nghe, để ta giải tỏa mối lo cho muội".

Tiểu Thi nức nghẹn muốn khóc: "Cho dù Yến công tử và người của Thác Bạt tộc được toàn thắng, nhưng bọn ta... bọn ta...".

Nói còn chưa dứt đã khóc không thành tiếng.

Kỷ Thiên Thiên ôm nàng ta vào lòng, trong đầu cũng hoang mang bản thân. Nàng càng biết nguy cơ đang dồn ép đến mi mảy, đến khi Mộ Dung Thùy quay về, ai biết được y có nổi thú tính không?

Nàng nên làm sao đây? Có nên thông tri cho Yến Phi biết không? Làm vậy có phải chỉ có hại chứ không có ích, quấy nhiễu tâm thần của Yến Phi, làm loạn kế hoạch của chàng không? Nếu Yến Phi bất chấp tất cả tới cứu nàng, kết quả sẽ ra sao?

Lúc nghĩ ngợi đến mức tim đập thành thịch, Phong Nương đến nơi, đi tới sau lưng hai người, nói: “Để lão thân hầu Tiểu Thi lên giường nghỉ”.

Kỷ Thiên Thiên ngạc nhiên nhìn sang Phong Nương.

Tiểu Thi kháng nghị: “Tôi vẫn chưa buồn ngủ”.

Phong Nương giơ tay điểm dưới nách Tiểu Thi, Tiểu Thi liền mất đi tri giác, nhờ có Kỷ Thiên Thiên đỡ mới không ngã xuống đất.

Kỷ Thiên Thiên cả kinh: “Đại nương!”.

Phong Nương thần tình dờ dẩn: “Ta là muốn tốt cho nàng ta!”.

Sang một bên đỡ Tiểu Thi lên, đưa nàng ta lên giường.

Kỷ Thiên Thiên bất lực đắp chăn cho Tiểu Thi, không vui: “Tại sao phải làm vậy?”.

Phong Nương điềm đạm đáp: “Nghe được không?”.

Kỷ Thiên Thiên dời sức chú ý ra ngoài, bắt được thanh âm giày lính đạp thùm thụp đang dần dần tiếp cận.

Phong Nương hạ lệnh cho mấy nữ binh trong nhà hầu cận chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên: “Các người ra ngoài cho ta”.

Đám nữ binh ngậy người, nghe lệnh bỏ đi ra.

Phong Nương đến bên tai Kỷ Thiên Thiên thấp giọng: “Mọi sự để lão thân xử lý, tiểu thư không cần nói”.

Lúc Phong Nương xuất thủ điểm huyệt Tiểu Thi, Kỷ Thiên Thiên liền sinh ra lòng giới bị bà ta, sợ bà ta sẽ làm như vậy với mình, lúc này mới biết đã hiểu lầm bà ta.

Tiếng bước chân đã đến ngoài cửa, một tướng lãnh người Hán bước vào, mục quang rơi trên mình Kỷ Thiên Thiên, thi lễ: “Hộ quân Cao Tú Hòa, tham kiến Thiên Thiên tiểu thư, Hoàng thượng có lệnh thỉnh Thiên Thiên tiểu thư di giá”.

Phong Nương hừ lạnh: “Hoàng thượng sớm có nghiêm lệnh chuyện của Thiên Thiên tiểu thư để ta toàn quyền phụ trách, Hoàng thượng muốn gặp Thiên Thiên tiểu thư, ta làm sao mà không biết được chứ?”.

Cao Tú Hòa kinh ngạc, hiển nhiên chỉ là y lệnh hành sự, nào ngờ lại gánh nổi bất mãn của Phong Nương, lắp bắp: “Chuyện Hoàng thượng phân phó, mặt tướng chỉ y theo lệnh mà chấp hành, xin phu nhân tha thứ”.

Phong Nương thốt: “Chuyện này không hợp quy củ, ta phải hỏi rõ Hoàng thượng, Thiên Thiên tiểu thư mới có thể theo người”.

Cao Tú Hòa khốn khổ: “VẬY... vậy...”.

Phong Nương thốt: “Bất tất phải nhiều lời, chuyện này để ta một mình gánh lấy, Hoàng thượng muốn trách tội, chỉ có thể trách một mình lão thân thôi, không thể trách Cao tướng quân đâu. Ta bây giờ lập tức đi gặp Hoàng thượng, Cao tướng quân có thể lưu lại ngoài ố, đợi ta về đã”.

Nói xong không lý gì tới Cao Tú Hòa, bương bả ra cửa đi gặp Mộ Dung Thùy.

- o O o -